

”Var ett under Mitt Heliga Namn...”

Sant Liv i Gud

Nyhetsbrev Juni 2005

Eva Jaruta

Gång på gång i budskapen uppmanar Jesus oss att vara ett: Gläd er inte i er splittring, var inte nöjda med en uppdelad Kyrka... Det verkar ibland som om enheten är långt borta, samtidigt finns det tecken på att den kommer allt närmare. Vi läser med intresse att den ortodoxa kyrkan har stort förtroende för påven Benedict XVI, och att vissa läsningar som funnits tidigare i den ryskortodoxa kyrkan kan vara på väg att lossna. Ännu visas stor försiktighet, och villkoret är att Påven visar ”taktfullhet”, som det heter. Den finske lutherske biskopen i Helsingfors har uttryckt sin önskan om att vara ett med den katolska kyrkan. Detta hände på eukaristiska kongressen, den 27 maj, vid ett ekumeniskt möte i Rom. Låt oss be ivngt för allt enhetsarbete som bedrivs och gestaltar enheten genom ekumeniska bönegrupper och genom att ödmjuka oss, lära av varandra och bygga upp varandra. Jesus säger ju i citatet intill att våra olika gåvor skall komma de andra till del. Där talas det om Öst och Väst som skall försonas. I ett annat budskap liknas ortodoxa, katoliker och protestanter vid tre järnstänger som skall böjas och förenas genom Andens eld. Dessa budskap ger oss hopp! (Se Bok 3, 26/10-89)

”Jag skall göra en stav av de två, och Jag skall hålla ihop dem som en. Jag skall sammanbinda dem med Mitt Namn. Detta skall vara bron mellan Väst och Öst. Mitt Heliga Namn skall binda samman bron, så att ni kan byta era ägodelar över bron...” (24.10 1994)

Bo Westergaard

I Paulus och profeternas fotspår

Vartannat eller vart tredje år anordnas en internationell ekumenisk pilgrimsresa med Sant Liv i Gud, och denna gång gick resan genom Libanon, Syrien och Jordanien, i ”Paulus och profeternas fotspår”. Vi, nästan 300 personer från kanske 40 länder, reste till både bibliska platser och sådana som främst är av arkeologiskt intresse. Här följer några axplock och reflexioner.

Libanon

Beirut ligger vid havet, men bergen reser sig nästan lodrätt vid kanten på staden, och på en av topparna, med magnifik utsikt över staden, reser sig en stor Mariastaty: ”Vår Fru av Libanon”. ”Harissa” kallas området, och i den katedral som ligger alldeles intill statyn firade vi vår första mässa där alla de närvarande prästerna presenterade sig. Det var ett 30-tal katolska, ortodoxa och anglikanska präster från många länder (ingen luthersk präst denna gång). Därefter for de flesta av oss vidare till den gamla staden Byblos medan Vassula och prästerna besökte den Armeniska Ortodoxa patriarken.

Vassula, några präster och en imam (från Bangladesh) vid Betania.

Dagen innan, på ankomstdagen, var det invigning av ett nytt Beth Myriam (Marias Hus) i Beirut, en lägenhet i ett vanligt hyreshus där mat skall serveras till behövande. Vi var en mindre grupp som var med på invigningen, men tillräckligt stor för att lägenheten skulle bli fylld till bredden av människor som talade alla möjliga språk. Mitt i detta vimmel kom jag att sitta

bredvid en kvinna från Brasilien som berättade om sin bönegrupp där hemma. ”Det är så enkelt”, säger hon, ”vi träffas bara en gång i månaden, men i gengäld tillbringar vi tre timmar tillsammans”.

”Vi samlas och ber”, fortsätter hon, ”visst, vi följer ordningen i bönboken, men vi

är inte helt rigida. Vi samtalar om våra liv, både det andliga och sänt som rör familj och vänner, arbete. Och varje gång förändras något i mitt liv. Och det hela är så enkelt”, säger hon igen.

Gud är gemenskap, Tre i En och En i Tre, och vi har skapats till Hans avbild. Vi är skapta för gemenskap, med varandra och med Gud, och jag vågar tro att en bönegrupp i Sant Liv i Gud kan vara en plats för denna gemenskap. Den kan naturligtvis inte ersätta andra former av gemenskap, såsom familj och vänner, och inte heller det nödvändiga mötet mellan fyra ögon med en andlig vägledare eller samtalspartner, särskilt i tider av kris och svårigheter. Men kanske kan en bönegrupp få vara ett hälsosamt läkemedel mot den själsdödande individualism som vår kultur är så starkt präglad av. Min erfarenhet från en annan plats där gemenskapen är central är entydig: sann gemenskap är evangeliserande.

Syrien

Redan dagen därpå skulle vi vidare till Syrien, men vi tog vägen över Maghdouche nära Sidon dit vi var inbjudna att fira mässa. Det var den plats där Maria väntade på Jesus medan han predikade i Sidon, åtminstone enligt traditionen. Ordet för "väntandet" har gett platsen dess namn, "Vår Fru av Mantara". Att hon väntade där berodde på att en judisk kvinna inte fick gå in i en hednisk stad, och vi besökte grottan där Maria väntade - på oss. Jag vågar tro att vi var efterlängtrade.

På kvällen då vi ankommit Syrien talade Vassula om förnyelse i den Helige Ande, och den som har läst Sant Liv i Gud vet att detta är centralt i budskapen. Gud vill verkligen att vi skall låta oss i grunden förvandlas av den Helige Ande. Någon uttryckte det så här: "Gud älskar oss sådana som vi är, och han älskar oss alldeles för mycket för att låta oss förbli i det skicket".

Vi behöver tillåta Anden att verka i oss så att vi blir "brinnande". "Men vi får inte bli fanatiska", hävdade Vassula bestämt, "vi måste använda vårt sunda förnuft." Vissa tar i lite för mycket, det blir som "andlig hetsätning".

På hotellet pågick samtidigt en konferens för arabiska affärskvinnor. Det var en färgstark samling människor som blandades i lobbyn, och några av affärskvinnorna var med och lyssnade intresserat till Vassula, och ville sedan köpa böcker med Sant Liv i Gud i arabisk översättning.

I Syrien besökte vi ökenstaden Palmyra, och återkomna till hotellet firade vi en ortodox liturgi (mässa). Dagen därpå besöktes Damaskus och de minnen av Paulus och den tidigaste kristna kyrkan som finns bevarade där. Just den dagen fick jag själv tyvärr tillbringa i sängen med en mage som fått något olämpligt i

sig. Förutom kristna platser besöktes också Omayyad-moskén, en viktig moské i den muslimska världen. På pilgrimsfärderna med Sant Liv i Gud brukar interreligiösa gäster bjudas in, och denna gång var det en imam (muslim) från Bangladesh som var medbjuden på resan.

Bo Westergaard och en filipinsk präst framför "skattkammaren" i Petra

Under kvällen kom en kvinna in i restaurangen, och det visade sig vara Myrna av Damaskus, en kvinna som också hon har tagit emot budskap från Gud, och som i likhet med Sant Liv i Gud handlar om Kyrkans enhet. Det syntes en intensiv längtan och iver i både Myrnas och Vassulas ansikte när de närmade sig varandra. Kanske är det så att den erfarenhet som dessa båda kvinnor har är svår att riktigt dela med någon som saknar den, och ett möte som detta är kanske efterlängtat. Mina tankar gick till Marias och Elisabets möte (Luk 1:39-56); också de delade en erfarenhet av Guds särskilda ingripande i deras liv som kanske ingen annan riktigt kunde förstå. Gud "gjorde stora ting med dem". De som var med i det rum där Vassula och Myrna samtalade vittnade om en mycket stark doft av rosor, ett doftande vittnesbörd om Guds Närvaro.

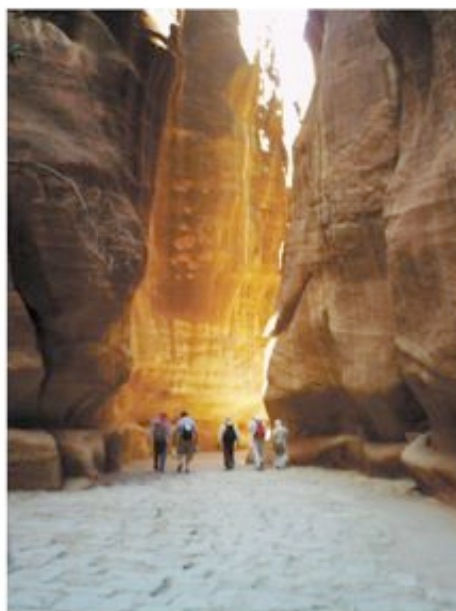
Jordanien

Skall man hinna med tre länder på tio dagar blir det inte många dagar i varje land, och vi for vidare söderut till Amman, huvudstaden i Jordanien. På vägen stannade vi till i Kawbab vid ett kloster tillägnat S:t Paulus vision där vi firade mässa.

Vid måltiden på kvällen i Amman besöktes vi av en representant från den Jordanske kungen, och det visar något av hur viktig vår grupp ansågs vara av länderna vi besökte. Om inget annat så var vi åtminstone viktiga för ekonomins skull. Dessa länder har förlorat mycket turister på grund av oroligheterna, och denna stora skara från hela världen var utmärkta ambassadörer för turistnäringen. Men jag uppfattade också att man välkomnade oss just för att vi var en freds- och enhetssträvande grupp.

Johannes Döparen döpte i "Betania på andra sidan Jordan" (Joh 1:28), vilket alltså skulle vara i Jordanien eftersom floden utgör gränsen. Floden är numera bara fyra, fem meter bred, och vi besökte platsen som traditionen pekar ut som dopstället där Jesus döptes.

Och där, på andra sidan floden, låg Israel. Så nära och ändå så långt borta. Militärer vaktade på båda sidor, och vår guide hade aldrig varit över gränsen.

Dalgången genom berget

En ganska liten nybyggd ortodox kyrka alldeles intill fick inrymma oss alla, en 300 personer stor ekumenisk grupp som firade en två timmar lång ortodox liturgi tillsammans i tryckande värme. Ett svalkande bad i Döda Havet var därför ytterst välkommet, och de flesta tog vara på tillfället. Imamen, liksom Vassula, valde dock att stå på betydande avstånd med videokamera i hand och förevisa hur alla vi badglada smetade in oss i den svarta gyttjan från botten; det sägs ju vara hälsosamt.

Petra

Nästa anhalt var klippstaden Petra som ur ett rent kristet perspektiv inte bär på så mycket minnen förutom en del byggnader som på 600-talet förvandlades till kyrkor. Men det är en andlöst spännande upplevelse att se, eller snarare erfara, ruinerna av den gamla staden uthuggna ur klipporna. De första 800 meterna kan man ta sig med häst - lugnt ledsagad av en förare - innan man når den djupa sprickan som utgör vägen till staden. Man går bokstavligt talat tvärs igenom ett berg på slät väg, fem, tio meter bred, och väggarna reser sig lodrätt upp till 200 meters höjd. De uppvisar en mångfald färger som skiftar i takt med solens rörelser, och det regnvatten som rinner nerför väggarna samlades tidigare upp i kanaler som finns utmed hela dalgången. I slutet på dalen finner man sig plötsligt stå inför Al-Khaznah, skattkammaren, den

Berget Nebo där Mose fick se in i Israel

Vassula till häst på väg in i Petra

fasad som man vanligen ser på bilder från Petra.

I en av kyrkoruinerna firade vi mässa, och den grekisk-ortodoxe arkimandriten av New York, Eugene Papas, predikade om hur vi försöker göra upp våra egna planer i livet, och hur de faller till föga inför Guds planer. Tankarna gick till mina planer och min egen väg framåt i livet. Då visade sig en bild för mitt inre; oväntat såg jag den dalgång vi just hade vandrat igenom. En bild av hur Gud öppnar omöjliga vägar. När vägen framåt mest tycks vara ett berg av problem och svårigheter försöker vi ibland hitta ett sätt att göra oss av med berget, eller finna

en väg runt det. Jag tror att om vi vågar överlåta vårt liv till Gud öpp-

nar han dörrar vi inte visste fanns, en väg tvärs igenom berget, och inte sällan i sista ögonblicket. Bilden av att med lätthet på slät mark vandra tvärs igenom berget påminner om Israeliternas vandring genom Röda Havet (2 Mos 14). När det såg helt omöjligt och dödsdömt ut öppnade Gud en oväntad väg, och Mose med sitt folk vandrade tvärs igenom havet medan vattnet stod som väggar på båda sidor, likt klippväggarna i Petra.

På väg tillbaka till Amman besökte vi den plats där Mose enligt traditionen fick se in i det förlovade landet, berget Nebo, och där han också dog (5 Mos 34:1-7).

Mässan

Den sista mässan vi firade var i anglikansk tradition. Den katolska kyrkan och de ortodoxa erkänner ömsesidigt varandras ämbeten och därmed varandras eukaristi (nattvard), och de får under vissa omständigheter ta emot nattvarden hos varandra. Även protestanter, till vilka anglikanerna hör, kan bjudas in under förutsättning att man tror på Kristi verkliga närvaro. Men vare sig den katolska eller de ortodoxa kyrkorna erkänner protestantiska kyrkors prästämbete och därmed inte heller eukaristins giltighet hos dessa kyrkor och samfund, åtminstone inte officiellt. Så när vi nu skulle fira en anglikansk mässa där alla fick delta fullt ut uppstod en livligt diskuterande, inte minst bland prästerna. Var detta verkligen klokt? Vad skulle hända efteråt? Är det inte så att den gemensamma nattvarden är ett mål för enheten, snarare än ett medel? Några var rädda att mista sina jobb.

Man hade hört sig för hos Gudstjänstkongregationen i Vatikanen innan resan, och det svar man fick därifrån var att under sådana särskilda ekumeniska möten som denna pilgrimsresa råder inte riktigt de vanliga reglerna. Det var i viss utsträckning upp till den enskildes samvete hur han eller hon gjorde.

Den anglikanske biskop som skulle fira mässan hade dessutom blivit vigd av en s.k. gammal-katolsk biskop, så det gick inte riktigt att avfärda giltigheten i hans mässfirande.

Någon kanske tycker att detta resonering är helt befängt; är det inte bara att dela nattvarden, och så är problemet löst? En av orsakerna till att man inte riktigt erkänner varandra är frågan om Sanningen. Eftersom man inte riktigt delar uppfattning om vad eukaristin och prästämbetet är skulle en enhet runt nattvardsbordet i nuläget innebära att man får göra avkall på sanningen för enhetens skull. I Sant Liv i Gud görs inget avkall på Sanningen, tvärtom säger Jesus till Vassula: "Försvara Sanningen ända till döds"(23/9 -91, 5/6 -92).

Men jag var ändå orolig och gick till Vassula och sade: "Vad ska de kritiska där hemma säga när de får höra om detta?" Medan jag uttalade orden insåg jag hur obefogad oron var, och Vassula svarade, med en lätt ton av trötthet: "Varför kan du inte bara lita på Herren, det skulle jag ha gjort". Efteråt kände jag mig som lärjungarna i båten måste gjort när det stormade och Jesus sade något liknande som Vassula: "Var är er tro?"(Luk 8:22-25)

Morgonen innan denna omdiskuterade mässa skulle firas hade någon räckt Vassula ett häfte med budskapen till Myra av Damaskus, och hon hade slagit upp en sida på måfå. Hon hade inte bett att få något tecken från Gud, men i detta budskap fann hon bekräftelse på att det var Guds vilja att vi skulle fira denna mässa tillsammans. Jag minns två saker från detta budskap som hon läste upp för oss:

- Att enheten är ofullkomlig om man inte kan samlas runt ett altare.
- Att vi inte skulle oro oss för de anklagelser som kunde riktas mot oss; detta är Guds verk.

Vassula tror inte på tillfälligheter, och jag betvivlar inte hennes urskilningsförmåga. Jag var övertygad och hade fått ett svar på min egentliga undran: att det var Guds vilja att Sant Liv i Gud skulle ta detta nya och stora steg, åtminstone här på denna pilgrimsresa.

En katolsk präst från England uttryckte det hela så: "Det finns egentligen inga regler som täcker in en situation som denna, och Jesus har hittat den luckan och utnyttjat den."

Nästa pilgrimsfärd

Jag ber och hoppas att Gud vill skänka goda frukter av denna pilgrimsresa, och nästa gång hoppas jag verkligen att fler svenskar deltar, i år var jag ensam svensk. Pilgrimsresan 2007 planeras till Grekland, och organisationerna försöker få till att vi skall bo och färdas i en båt till hamnstäder och öar som var viktiga i Nya Testamentets tid, t.ex. Patmos.

"...bland det goda utsädet, som såtts och växer för att frambringa en god skörd, förlorar Min fiende aldrig tid, han sänder också sina falska profeter för att så sin säd i Min goda säd; låt den vara, tills Min Skördetid kommer; som Jag har sagt i Min liknelse om ogräset, försök inte rensa bort det ena från det andra, då skulle ni rensa bort Mina grödor också, låt dem båda växa till skördetiden" 8 juni 1990

Klargöranden med Troskongregationen

SANT LIV I GUD

KLARGÖRANDE
MED
TROS
KONGREGATIONEN

Troskongregationen i Rom, som har hand om lärofrågor inom den katolska kyrkan, utfärdade 1995 en s.k. notifikation mot Vassulas skrifter, där man hade en del frågetecken inför vissa saker i skrifterna, samt angående hennes eget agerande. Hon fick vid det tillfället ingen möjlighet att förklara sig, vilket senare ledde till att hon beviljades en förnyad prövning. En dialog fördes mellan åren 2000 och 2003 där hon fick svara på en rad frågor, i stort sett desamma som ingick i notifikationen. Dessa svar publicerades 2003 på uppmaning av den dåvarande ordföranden för troskongregationen, kardinal Joseph Ratzinger (numera påven Benedictus XVI), och i juli 2004 kom ett brev från densamme i vilket han bl.a. skriver att Vassula "har bidragit med värdefulla klargöranden". Lars Messerschmidt, generalvikarie i den katolska kyrkan i Danmark, kommenterade detta så: "mot bakgrund av notifikationen från 1995 innebär det att kongregationen är nöjd med hennes svar och inte längre har några dogmatiska betänkligheter gentemot henne. Om hon verkligen är Guds redskap tar kongregationen förklarligt nog inte ställning till, men överläter till den enskilde biskopen, prästen och de troende att själva bedöma det". En rad av dessa dokument och artiklar samt Vassulas svar finns nu samlat i ett häfte i svensk översättning. Det är främst tänkt att delas ut till katolska och ortodoxa präster, samt präster och pastorer i andra kyrkor och samfund som vill veta vad "Rom" säger om Vassula. Har du kontakt med någon sådan präst eller pastor? Hör i så fall av dig så skickar vi ett eller flera häften. De skall överlämnas personligen, annars riskerar de att hamna i papperskorgen.

Skriv eller ring till: bo.westergaard@telia.com, tel. 073-904 23 74.

Vassula i dåligt sällskap

I den nya boken "Nya religioner - En uppslagsbok om andliga rörelser, sekter och alternativ andlighet" har bokens översättare Per Beskow tillfogat en egen artikel om "Vassula Rydén – Sant liv i Gud".

Beskows artikel innehåller flera felaktigheter och framför allt undanhåller han fakta som inte bör ha varit obekanta för honom. Innan boken gick i tryck talade bl.a. jag med den ansvariga förlagsredaktören och berättade om brevet av den 10 juli 2004 från Troskongregationen, undertecknat av dess dåvarande prefekt Kardinal Ratzinger, vilket innebar ett slags återkallande av Notifikationen från 1995, som ifrågasatte Vassula och hennes budskap och i vilken troskongregationen "inbjuder (invites) de troende att inte betrakta Vassula Rydéns skrifter och tal som övernaturliga".

Beskow har inte endast underlåtit att berätta om detta "återkallande" av notifikationen, utan har också felaktigt återgivit notifikationens innehåll. Han skriver: "Troskongregationen har ... förklarat att Vassulas budskap inte är gudomliga uppenbarelser ..." Lika lite som "återkallandet" av notifikationen innebär att troskongregationen säger att Vassulas budskap är gudomliga uppenbarelser, lika lite innebär notifikationen ett förnekande av att budskapen skulle kunna vara gudomliga uppenbarelser.

Beskows undanhållande av fakta är desto allvarigare som den dåvarande kardinalen Ratzinger bett Vassula att publicera Troskongregationens frågor till henne och hennes svar.

Beskow påstår att Vassula tar emot budskapen genom automatisk skrift. Det är inte sant, om man använder begreppet automatisk skrift på sedvanligt sätt. Vassula skriver som en sekreterare, hon hör och vet vad hon skall skriva och hon gör det under fullt medvetande och frivilligt, men hon gör det med en handstil som inte är hennes egen.

Beskow skriver att Vassula går "till kommunionen i den katolska kyrkan fastän man där inte tillåter nattvardsgemenskap mellan åtskilda kristna kyrkor". Beskow borde veta bättre. T.ex. tillåter den kanoniska lagen katolska präster att ge kommunionen till ortodoxer (Can. 844:3) och Katekesen uppmuntrar det. (KKK 1399)

Beskow påstår att det finns budskap "om att alla kristna skall förenas genom att gå till nattvarden hos varandra, oberoende av kyrkotillhörighet." Jag har under tio års läsning av budskapen aldrig sett något sådant. Däremot många uppmaningar till lutheraner att återvända till Petrus och ära Jesu Moder.

Beskows artikel är så missvisande och full av fel att den borde utgå ur uppslagsboken "Nya religioner". Vassula och Sant liv i Gud hör inte hemma där. Gud talar till oss idag och budskapet är det samma som alltid. Han försöker än en gång att vinna oss med sin kärlek.

Insändare

Efter den heliga Mässan i Kristi Konungens kyrka i Göteborg Annandag Pingst fick jag tillfälle att fråga biskop William Kenney om hans intryck av Vassula Rydén vid deras möte på Färöarna (se förra nr av nyhetsbrevet). Han svarade: "Hon är en god människa, och jag fick ett gott intryck av henne". Med ett leende avslutade han: "Det är allt jag kan säga".

Johannes Abrahamsson

Kommer "miraklet" att hända? Den tidigare påven Johannes Paulus II sökte väg att förbättra relationerna med den ortodoxa kyrkan för att få ett Europa som "andas med två lungor" (både kyrkan i väst och öst). Kan detta nu bli verklighet efter påvens död?

Dessa frågor ställer sig nu företrädare inom Vatikanen efter en rad uppmärksammade uttalanden från den ryska och andra

Insändare

ortodoxa kyrkor. Påven Benedikt XVI:s personliga kvaliteter och tal om enhet har väckt gehör, som kan skapa en scenförändring i relationerna mellan öst och väst. Detta tas upp i en artikel i "Inside the Vatican", den 27 april 2005 av dr. Robert Moynihan. Tidskriften "Ortodox Tidning" juni 2005, publicerar patriark Alexijs brev till påven Benedikt XVI:

Hans Helighet Benedikt XVI, Påve av Rom, Ers Helighet. Jag hyckönskar Er med anledning att ni blivit utnämnd till den gamla romerska biskopsstolen. Jag önskar er Guds hjälp i Ert höga ämbete som romersk-katolska kyrkans primas. Uppriktigt hoppas jag, att Ers helighets pontifikat kommer att kännetecknas av att goda relationer mellan våra båda kyrkor utvecklas och av att en fruktbar ortodox-katolsk dialog uppstår. Jag tror att detta är en av de viktigaste uppgifterna, som är avgörande för hela kristenheten. Om våra kyrkor är auktoritativa och inflytelserika, bör de förenas i sina ansträngningar att förkunna de kristna vär-

Insändare

dena för dagens mänsklighet. Den sekulära världen, som förlorar sina andliga riktlinjer, behöver vårt gemensamma vittnesbörd mer trängande än någonsin tidigare. Jag vill här uttrycka förhoppningen, att Ers belighets ämbetsutövning kommer att bidra till fullföljandet av denna uppgift. Med broderlig kärlek i Kristus

Alexij, Patriark av Moskva och hela Ryssland

Anm. I Sant Liv i Gud skildrar Jesus år 1996 just Kyrkan som de två lungorna i Kristi kropp. De bildar en varaktig enhet i olikheten. Det är glädjande att ett gensvar lever och vi får fortsätta vår bön om enhet.

Andra budskap om enhet mellan öst och väst finns i Vassulas svar till troskongregationen, (se artikeln ovan, finns även i appendix i Bok 12.) Prefekt för Troskongregationen var tidigare kardinal Josef Ratzinger, som nu är påve.

Christer Brandt

(Källa: DEDR Communication Service).

Insändare

Höstmöte och andra viktiga saker...

Skriv upp helgen 20-23 oktober i almanackan

Då skall vi ha vårt stora höstmöte för Sant Liv i Gud, där även våra skandinaviska vänner kommer att delta. Beatrice Bengtsson från Schweiz, en av Vassulas närmsta vänner, har lovat att komma, liksom den danske katolske prästen Lars Messerschmidt. Det är ännu inte bestämt var vi skall vara, men det blir förmodligen söderut för våra danska vänners skull. Vi börjar på torsdag kväll och håller på till söndag lunch för att få två heldagar. Vi hjälps åt med matlagning för att hålla priset så lågt som möjligt. Anmäl dig redan nu så att vi får en uppfattning om hur många vi blir. Då får du besked om plats och kostnad så fort det är klart. Preliminär anmäl dig till Susanne Renström, Fjällnäsgränd 30A, 982 39 Gällivare tel. 0970-10915 (efter kl 17), 0703-503024 e-mail: sussi.renstrom@telia.com

SLIG Göteborg informerar:

- Det blir åter ett informationsmöte i Hagakyrkans församlingshem (Haga Nygata) lördagen den 13 Augusti kl 17.00. Vi träffas i Stora Salen. Filmvisning, tid för frågor, gemenskap och bön.
- Bönegrupp samlas i Kristi Konungens kyrka andra onsdagen varje månad kl 18.40 (efter Mässan 18.00). Vi samlas i det lilla kapellet till vänster om koret och ber bl a Rosenkransen.

SLIG Stockholm informerar:

Bönegrupp samlas varje måndag i S:ta Eugenia, efter mässan 18.00. Ny start i september. Ring Karin Wiking för närmare besked, 08-25 36 76.

SLIG - Ungdomar: Ett internationellt läger - inbjudan från tyska SLIG vänner

Den 16 -21 augusti kommer världsungdomsdagen att äga rum i Köln, Tyskland. Därför inbjuds alla SLIG - ungdomar, mellan 16 till 30 år - ortodoxa, katoliker och protestanter, som skulle vilja vara med om denna stora händelse med påven Benedictus XVI till ett läger. Vi har en liten bondgård i närheten av Köln, där vi kan inhysa upp till 45 personer i en härlig miljö. Efter några dagars lägervistelse hos oss kommer vi att delta på VUD i Köln. På adressen www.wjt2005.de finns all information om program etc. Frågor (på engelska) hänvisas till Barbara@unitate-tlig.de

Filmer på VHS och DVD

Nu kan samtliga 11 program i serien med Vassula beställas hos Vibeke Bouchette 08-6113193, Carita Lönnell 08-654 81 29, eller Christer Brandt 031-288 398.

Serien är uppdelad på tre kassetter med tre -fyra program på varje. Dessa är mycket bra att ha hemma för utlåning, att visa för sina vänner eller att ge som gåva. Att se Vassula berätta är för många den bästa introduktionen till budskapen Sant Liv i Gud.

Bok III

Inom kort kommer bok III att nytryckas med reviderad översättning, där handskriften ligger till grund för översättningen. Handskriftens interpunktion (där punkt nästan inte förekommer alls) och versaler (där alla ord som syftar på Gud konsekvent har stor bokstav) ger en speciell prägel åt dessa budskap, varför man alltmer har gått över till att följa dessa, även i de tryckta böckerna. I början kan detta upplevas som ovanligt, men texten inbjuder till långsammare, mer eftertänksam läsning. Kanske kan detta vara ett bra tillfälle att åter läsa Bok III. Beställ den hos Vibeke Bouchette eller Christer Brandt, som skickar den så snart som möjligt.

Inbetalningstalongen

OBS! På inbetalningskortet i denna försändelsen står fel belopp på medlemsavgiften. Det skall vara 100:-.

Ingen av dem som hjälper att sprida budskapen genom att översätta böcker, skicka böcker eller filmer tar något betalt. Det gör inte Vassula heller. Men materialet kostar och de tjänster som vi måste köpa hos tryckerier t.ex. kostar pengar. Det finns stora behov, t ex för tryckningen av det vackra kortet som finns med i detta utskick. Kortet skall översättas till svenska och tryckas med samma kvalitet. Vi ser fram emot ert stöd och era gåvor till föreningen.

Insändare

Om du vill skriva till redaktionen, och ev. få med en insändare i nästa nyhetsbrev, skriv till:
Sant Liv i Gud, c/o Jaruta, Almvägen 21, 442 77 Romelanda.

Skicka Nyhetsbrevet till en vän

Om du vet om någon som vill ha Nyhetsbrevet men inte fick det, skriv till adressen ovan eller ladda ner detta och gamla Nyhetsbrev från Internet - <http://gud.talar.just.nu> - brevet finns där längst nere på sidan.